

tydede Retning, som rigtignok væsentligt gik ud paa, at de Indskrænkninger, som Kjøbstads- haandværkerne nu ere underkastede ligeoverfor Kjøbenhavns Haandværkere, maatte vorde hævede, men som dog ogsaa berørte det, der angik Principet for almindelig Næringsfrihed. I dette Andragende udtaltes af disse Kjøbstads- haandværkere netop det, som jeg har tilladt mig at fremsætte, at der maatte gives Anledning til, at frit valgte Medlemmer af denne Stand maatte komme til at raadslaae under Regjeringens Ledelse om de Interesser, som ere dem saa vigtige og dyrebare. Jeg mener, at det er et billigt og retfærdigt Ønske, og at det maa være det høitærede Thing ligesaa magtpaaliggende som Regjeringen at komme dette Ønske imøde, og, som sagt, give de i Sagen allernærmest Interesserede Leilighed til at ytre sig paa den Raade, som de ønske. I saafald ville vi have et godt Grundlag at bygge vore senere Arbejder paa, og saa er det vor Sag og Pligt at sørge for, at Almindeligheds Forordninger fyldestigjøres ligeoverfor de particulære Interesser. Medens jeg altsaa af Hjertet maa glæde mig over det forelagte Forslag og maa ønske dets Fremme, saa maa jeg dog gjentage, hvad jeg fra Begyndelsen yttrede, Ønsket om, at det maatte fremmes under en anden Form end den foreslaaede, og navnlig maatte jeg tillade mig at ytre, at det vilde glæde mig særdeles og Mange med mig, nemlig Mange af dem, som have givet mig deres Stemme, og som have skaffet mig Sæde her i Thinget, hvis den ærede Indenrigsminister maatte finde Anledning til at tage Initiativet i denne for en talrig og hæderlig Klasse af Statsbørdere saa uendelig vigtige Sag.

Indenrigsministeren. Jeg agter ikke idag at afvige fra, hvad jeg pleier at gjøre, ikke at udtale mig om en Sags Realitet, naar der blot er Spørgsmaal om dens Fremme. Jeg skal saaledes heller ikke erklære mig imod denne Sags Fremme, ligesaa lidet som jeg finder Anledning til at udtale mig bestemt derfor. Da jeg som Følge af, at denne Sag berører et særdeles vigtigt Spørgsmaal, antager, at den vil gaae til første Behandling, saa vil der altsaa da blive givet mig Leilighed og Opfordring til som Indenrigsminister at med-

dele mine Ansuelser om denne Sags nuværende Stilling, og jeg skal da ogsaa under 1ste Behandling ytre mig i Anledning af den sidst ærede Talers Foredrag.

Formanden: Forinden Debatten gaaer videre, skal jeg tillade mig at bemærke, at det Spørgsmaal, som foreligger, er, om denne Sag skal fremmes; den kan jo undergaae forskellige Forandringer; men Spørgsmaalet er dog i det Væsentlige, om der skal nedsættes en Commission eller ei, og det er til dette Spørgsmaal, vi maae holde os. Saa snart der tales om Ministeriets Initiativ, saa troer jeg, at vi ere udenfor det foreliggende Forslag; thi Spørgsmaalet er, som sagt, kun om den valgte Form af en Commissions Nedsættelse findes at være en saadan, at Thinget idetmindste foreløbig anseer det for hensigtsmæssigt at fremme Forslaget hertil.

Lehmann: Da jeg bad om Ordet, var det nærmest kun for at tale for Sagens foreløbige Fremme i Thinget, og det i Særdeleshed, fordi det er mig, hvem Sagen ligger meget varmt paa Hjerte, magtpaaliggende at vide, hvilken Stilling Regjeringen indtager ligeover for det Spørgsmaal, der nu i saa lang Tid har været under Forhandling, nemlig om en udvidet Næringsfrihed. Efter de Uttringer, den ærede Indenrigsminister nu har fremsørt, antager jeg, at der med Hensyn til det nærmest foreliggende Spørgsmaal, om Sagen skal gaae over til 1ste Behandling, ikke vil kunne være deelte Meninger; jeg vilde derfor ogsaa kunne have indskrænket mig til denne Bemærkning, naar jeg ikke troede dog strax at burde henlede Opmærksomheden paa, at de, der virkelig ville Sagens Fremme, utvivlsomt ikke kunne vælge noget mindre heldigt Middel, end saaledes at gjøre den til Gjenstand for en Undersøgelse, hvorved alle Paa-gældende skulde komme til at ytre sig. Jeg troer, at det vilde være den sikreste Maade til at faae Sagen trukket i Langdrag. Det var visnok meget klogt udtænkt af den sidst afdøde Konge, at han, da Spørgsmaalet om Næringsfrihed strax ved hans Thronbestigelse kom i ikke lidet Røre her i Kjøbenhavn, henstød denne Sag til Kjøbenhavns Communalbestyrelse, og skjøndt denne jo var i Bestiddelse af ikke saa